

Въ разбоя.

Двеста нишки до сега нахъсахъ
и тъкането ми пусто не спори,
а пъкъ — ето, че за трети пътъ съмъ
станала и почвамъ отъ зори.

Аленото въ зѣбци не минава
и перата сѣ неолучени съвсемъ.
Мога ли на сватба да раздавамъ
нескопосни, майко, дарове?

Ти самата отъ зори натяквашъ,
все нападашъ згоденика ми,
и говоришъ, и проклинашъ — сякашъ,
сватба на заварница тъкмишъ.

Майка му че била проклетия,
него ли безгрѣшния да отрека? —
деверитъ ми отъ свойто пиятъ,
девери ще ми сѣ и така.

Богданъ ми е първата изгора,
въ гроба — мъртва — ще съмъ негова дори.
Сега ти напраздно ми говоришъ,
и тъкането ми не спори.